

Preludiu

— Hai să mai așteptăm doar un *piculeț* mai mult, te rog, spuse fata care purta pantaloni albastru-închis și o haină ușoară, de vară. Sunt sigură că va veni unul cât se poate de curând.

Nu era totuși chiar atât de sigură; pentru a treia oară, se întoarse să examineze orarul ținut în rama lui dreptunghiulară, în dreptul Liniei 5. Dar mintea ei nu colindase niciodată cu prea multă siguranță prin lumea coloanelor și a cifrelor, iar degetul care-și trasa itinerarul orizontal șovăielnic din partea stângă a ramei avea șanse infime să se întâlnească în punctul corect cu degetul care cobora într-o linie vag verticală de sus. Fata din spatele ei își mută nerăbdătoare greutatea de pe un picior pe celălalt și spuse:

— Nu mi-e cla' ce ai tu de gân'.

— Doar un minut. *Doar un minut.*

Se concentrează din nou asupra coloanelor relevante: 4, 4A (nu mai circulă după orele 18), 4E, 4X (circulă doar sâmbăta). Azi era miercuri. Asta însemna... Dacă ora două era ora 14, asta însemna...

— Ascultă, iubito, tu fă ce te taie capu', da' eu mă pu' la autosto'.

Obiceiul Sylviei de a omite litere finale părea insuportabil de neglijent. Pronunțate de ea, unele cuvinte nu erau altceva decât vocale neclare, articulate fără cel

mai vag indiciu al unei consoane finale. Dacă vor deveni vreodată prietene mai apropiate, asta va fi un aspect pe care va trebui să i-l menționeze.

Cât era acum ceasul? 6.45 după-amiaza. Asta însemna 18.45. Da. În sfârșit, ajungea undeva.

— Haide. O să ne ia vreunu' imedia', o să vezi. Asta vo' jum'ate din tipii ăștia: un pi' de fustă.

Într-adevăr, n-avea niciun motiv să pună la îndoială optimismul înviorător al Sylviei. Niciun șofer îndatoritor nu avea cum să reziste fustei ei minuscule și invitației adorabile a picioarelor de dedesubt.

Pentru scurt timp, cele două fete tăcură într-un armistițiu stânjenit, static.

O femeie de vârstă mijlocie pășea agale spre ele, oprindu-se la răstimpuri și întorcând capul să privească în lungul drumului tot mai întunecat ce ducea spre centrul Oxfordului. Se opri la câțiva metri de fete și-și puse jos sacoșa de cumpărături.

— Mă scuzați, spuse prima fată, știți când vine următorul autobuz?

— Ar trebui să apară unul în câteva minute, dulceață.

Femeia începu să se privească din nou în depărtarea cenușie.

— Se duce la Woodstock?

— Nu, nu cred. Merge doar la Yarnton. Se duce în sat, apoi se întoarce și vine înapoi.

— Aha.

Fata făcu câțiva pași până în mijlocul drumului, întinse gâtul, apoi se retrase, căci se apropiau câteva mașini. Pentru că amurgul începuse să alunece spre seară, unii șoferi aprinseseră deja farurile. În lumina difuză nu se zărea niciun autobuz, iar ea începuse să se îngrijoreze.

— O să ne *descurcăm*, spuse Sylvia, cu o notă de nerăbdare în voce. O să vezi. Măine dimineată, o să ne hlizi' de chestia asta.

Încă o mașină. Și încă una. Apoi, din nou, liniștea serii calde de toamnă.

— Ei bine, tu poți să mai stai, dacă vrei. Eu am șters-o.

Tovarâșa Sylviei o urmări din priviri în timp ce se îndrepta spre sensul giratoriu care ducea la Woodstock, aflat la vreo două sute de metri mai departe. Nu era un loc rău pentru un autostopist, pentru că acolo încetăneau toate mașinile, înainte să intre în joncțiunea aglomerată cu șoseaua de centură. Apoi decise.

— Sylvia, așteaptă!

Ținând o mână înmănușată pe gulerul hainei de vară ușoare ca fulgul, o rupse la fugă după ea cu pași cumva stângaci, de om cu platfus.

Femeia de vârstă mijlocie continuă să supravegheze Linia 5. Se gândi câte lucruri se schimbaseră de când fusese ea tânără.

Doamna Mabel Jarman nu avu prea mult de așteptat. Minte ei se jucă vag cu câteva gânduri leneșe, întâmplătoare; nimic important. În curând va fi acasă. După cum urma să-și amintească mai târziu, o putea descrie destul de bine pe Sylvia, cu părul ei lung și blond, cu senzualitatea indolentă, provocatoare. Despre cealaltă fată își va aminti prea puține amănunte: o haină deschisă la culoare, pantaloni de culoare închisă – ce culoare aveau oare? Părul... șaten deschis?

— Vă rog să vă străduiți, doamnă Jarman. Este absolut esențial pentru noi să vă amintiți tot ce puteți...

Ea văzuse câteva mașini și un camion cu remorcă încărcat cu un număr neverosimil de mare de șasiuri de automobile, care mergea zguduindu-se. Bărbați? Bărbați fără alți pasageri? Se strădui să-și reamintească.

Da, fuseseră niște bărbați, era sigură de asta. Mai mulți bărbați trecuseră pe lângă ea.

La șapte fără zece minute, o imagine încețoșată, rozalie, prelungă, începu să prindă contur. Ea își ridicase sacoșa, în timp ce autobuzul Corporation roșu parcurgea lent drumul dintre stații pe șoseaua cenușie. În scurt timp, aproape că izbutise să descifreze majusculele albe de deasupra cabinei șoferului. Ce scria? Mijise ochii, să vadă mai limpede: WOODSTOCK. Oh, Doamne! Se înșelase așadar când fata aceea politicoasă o întrebă despre următorul autobuz. Probabil că nu avea importanță însă. Ele nu ajunseseră prea departe. Fie că le luase cineva la autostop, fie că reușiseră să ajungă la următoarea stație, sau chiar la stația de după aceea.

— De cât timp plecaseră, doamnă Jarman?

Ea făcuse câțiva pași îndărăt din stația de autobuz, iar șoferul care mergea spre Woodstock trecuse recunoscător mai departe. După ce autobuzul depășise linia orizontului, văzuse altul, la numai câteva sute de metri. Acela trebuia să fie al ei. Autobuzul cu etaj oprise în stație, după ce doamna Jarman ridicase mâna. La șapte și două minute ajunsese acasă.

Deși era văduvă acum și cei doi copii îi crescuseră și aveau casele lor, locuința ei sărăcăcioasă – parte a unui duplex – însemna căminul drag. Singurătatea avea și compensații. Își pregăti o cină consistentă, spălă vasele și porni televizorul. Nu era în stare să priceapă în ruptul capului de ce programele erau criticate atât de aspru. Ei îi plăceau de fapt toate și adeseori dorea să se fi putut uita la două canale TV simultan. La ora zece seara, urmări sumarul celor mai importante evenimente, apoi stinse televizorul și se băgă în pat. La 22.30 dormea buștean.

Tot la ora 22.30, o tânără fu descoperită, zăcând într-o curte din Woodstock. Fusesse ucisă cu brutalitate.